

Suuri päivä

Loppukesän helteinen paarmapöörinä surisee korvissamme, kun taamomme valokuvaajan kanssa jängän yli kohti Pomokairan vanhaa tukkikämpää. Pitkospuiden vieressä hohtaa kullankeltaisia hilloja, mutta emme ennätä pysähtyä niitä poimimaan, sillä nyt on kiire.

- Onkohan siellä pitkäkin jono? valokuvaaja aprikoi, mutta yritän rauhoitella häntä: - Ehkä sentään vähän lyhyempi kuin muualla. Rutiinotoimittajat ovat nyt siellä Helsingissä, paikan päällä. Harva on oivaltanut tulla tekemään Madonna-juttua tänne.

Pian paljastuu, että olin oikeassa. Kämpän ovella jonottaa vain pari paikallislehteä, ja yksi radiohaastatteli on sisällä. Ehtisimme saada Nätti-Jussin lausunnon vielä tänään.

Lopulta, puolisen jälkeen, edellämme olleet haastattelijat saavat työnsä tehdyksi ja on meidän vuoromme astua Nätti-Jussin kaikkein pyhimpään. Hämärän savottakämpän narahtavasta ovesta leyhättää vastaamme kuuman hikinen tuoksahdus, johon sekoittuu tasaisen rytmikäs *Material Girlin* jytkytys. Tunnelma on niin sanoinkuvaamattoman tiivis, että sellaisen voi kokea vain *Once in a lifetime*, kuten täälläpäin sanotaan. On siinä ja siinä, saammeko kysymyksemme ilmoille, mutta lopulta se sieltä tulee valokuvaajan räpsiessä salamavaloaan: ”Eikös olekin mahtava hetki, kun Madonna on Suomessa, eiköstä vaan, herra Nätti?”

Nätti-Jussi nielaisee pari kertaa, takeltelee ja pyyhkäisee salaa silmäkulmaansa, mutta ryhdistäytyy lopulta vastaamaan: ”On se. Että Suomessa. Ja vielä Jätkäsaassa. Sitä kun meikäläinenkin on niinku jätkä...”

Puhe katkeaa liikutukseen, mutta pelastamme legendaarisen lentojätjän myötäilemällä: ”Niinpä, sen vuoksihan me juuri tänne tulimme teitä haastattelemaan, kun tiesimme, että te olette jätkä ja Madonna laulaa Jätkäsaassa. Aikamoinen yhteensattuma, vai mitä? Mitä tämä teille merkitsee?”

”Kyllähän siinä on kaikki...”, saa Jussi sanotuksi. ”Tätä on ooteltu jo kohta viisikymmentä vuotta. Ja nyt! Nyt! Se vie jalat suusta. Että Jätkäsaassa. Melkein kuin sukulaistyttö...”

Tällä kertaa liikutus saa vallan lopullisesti, ja annamme sen tapahtua. Jätämme Nätti-Jussin haaveisiinsa huojuamaan kämpän pöydän ääreen ja poistumme hiljaa hämärtyvään elokuun iltaan. Tämä päivä oli varmasti suurin koko Nätti-Jussin elämässä, sillä olihan se myös suurin päivä Suomen historiassa.

Vielä lähtiessämme – huomatessamme, että muu media on jo poistunut paikalta – luikahdamme muina miehinä kämpän nurkan taakse, josta löydämme todellisen skuupin yksinoikeudella. Siellä laiduntaa Nätti-Jussin poro Rykimä, joka on tietämämme mukaan jo kermikkänä kuullut Madonnan kappaleen *Papa Don't Preach* isäntänsä avokelanauhurista. Kysymme ääni liikutuksesta notkahtaen Rykimältä, miltä nyt tuntuu, ja vaikka Rykimä ei mitään vastaakaan, sen suurista, kosteista silmänmollukoista on helppo päätellä, että tämä päivä on toiveiden täyttymys myös sille. Tätä tuskin muissa lehdissä kerrotaan, vaikka koko Suomi onkin päässyt lausumaan mielipiteensä Madonnasta.

